

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 1.119 din 29 noiembrie 2004

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA din 21 septembrie 2004 în cauza Stoicescu împotriva României *)

(Cererea nr. 31551/96)
(Revizuire)

Notă:

*) Hotărârea din 21 septembrie 2004 este reprodusă în facsimil.

În cauza Stoicescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a II-a), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii J.-P. Costa, președinte; L. Loucaides, C. Bârsan, K. Jungwiert, V. Butkevich, doamnele W. Thomassen, A. Mularoni judecători; și doamna S. Dolle, grefier de secție;

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 31 august 2004,

pronunță hotărârea următoare, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 31551/96, îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Ștefan Stoicescu (reclamantul), a sesizat Comisia Europeană a Drepturilor Omului (Comisia) la data de 10 aprilie 1996, în temeiul fostului articol 25 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Convenția).

2. Guvernul român (Guvernul) este reprezentat de Agentul guvernamental, doamna R. Rizoiu, Agentul Guvernului român pentru Curtea Europeană a Drepturilor Omului, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul susține, în special, că refuzul Curții Supreme de Justiție (numită în continuare C.S.J.), exprimat în decizia din 6 decembrie 1995, de a recunoaște instanțelor judecătorești competența de a se pronunța asupra unei acțiuni în revendicare, precum și lipsa imparțialității și independenței acestei instanțe sunt contrare articolului 6 alin 1 din Convenție. Reclamantul susține, de asemenea, că decizia C.S.J. a adus atingere dreptului la respectarea bunurilor sale, astfel cum este garantat de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

4. Cererea a fost transmisă Curții la 1 noiembrie 1998, data intrării în vigoare a Protocolului nr. 11 la Convenție (conform art. 5 alin. 2 din Protocolul nr. 11 la Convenție).

5. Prin decizia din 6 iunie 2000, Curtea (prima secție) a declarat cererea admisibilă.

6. La data de 1 noiembrie 2001, Curtea a modificat structura secțiilor sale (art. 25 alin. 1 din Regulament). Cererea a fost repartizată celei de-a doua secții a Curții, reorganizată astfel (art. 52 alin. 1 din Regulament).

7. Prin hotărârea din data de 4 martie 2003, Curtea (a doua secție) a statuat că articolele 6 alin 1 din Convenție și 1 din Primul Protocol adițional la Convenție au fost încălcate. La 4 iunie 2003, aceasta hotărâre a devenit definitivă.

8. La data de 3 septembrie 2003, Guvernul pârât, invocând primul alineat al articolului 80 din Regulamentul Curții, a introdus o cerere de revizuire a hotărârii sus-menționate.

9. La data de 30 septembrie 2003, Curtea (a doua secție) a decis, conform articolului 80 alin. 4 din Regulament, să transmită cererea Guvernului către reclamant și l-a invitat pe acesta să prezinte observații. La 24 octombrie 2003, reclamantul a transmis observațiile sale.

10. Prin scrisoarea din 17 noiembrie 2003, Curtea a invitat Guvernul să prezinte observații în duplică, precum și informații complementare. La 15 decembrie 2003, Guvernul a transmis observațiile sale.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

11. Reclamantul s-a născut în 1940 și are domiciliul în București.

12. În 1929, Ș.S., mătușa reclamantului, a cumpărat un teren situat în București, pe care a construit o casă.

13. În 1950, statul și-a apropiat în mod abuziv casa mătușii reclamantului, prevalându-se de prevederile Decretului nr. 92/1950 de naționalizare a anumitor bunuri imobile (numit în continuare *Decretul nr. 92/1950*).

A. Acțiunea în revendicare

14. La data de 23 februarie 1994, reclamantul, în calitate de moștenitor al lui Ș.S., a sesizat Judecătoria Sectorului 1 București cu o acțiune în revendicare imobiliară. Reclamantul arăta că, la momentul naționalizării, Ș.S. era funcționară și că, în temeiul Decretului nr. 92/1950, bunurile aparținând acestei categorii de persoane erau excluse de la naționalizare.

15. Prin sentința civilă din 20 aprilie 1994, Judecătoria Sectorului 1 București a arătat că proprietatea părinților reclamantilor fusese naționalizată cu aplicarea greșită a Decretului nr. 92/1950, întrucât Ș.S. aparținea unei categorii de persoane excluse de la naționalizare. Instanța a constatat apoi că posesia exercitată de către stat este fondată pe violență, și că, prin urmare, statul nu se putea prevala de un titlu de proprietate întemeiat pe uzucapiune. Judecătorii au decis, de asemenea, că statul nu și-ar fi putut apropria imobilul nici în baza Decretului nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167 din 21 aprilie 1958, privitor la prescripția extinctivă și a Decretului nr. 712/1966 cu privire la bunurile care se încadrează în prevederile articolului III din Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167 din 21 aprilie 1958, privitor la prescripția extinctivă întrucât acestea erau contrare Constituțiilor din 1952 și 1965. Instanța a dispus din acel moment autorităților administrative și anume, Primăria Municipiului București și întreprinderii de stat S.C. "H.N.", care avea în administrare imobilele statului, să restituie bunul reclamantului.

16. Primăria Municipiului București a introdus apel, invocând deciziile din 1993 ale Curții Constituționale, în care această instanță statuase că repararea prejudiciilor cauzate de actele abuzive ale fostului regim comunist va fi reglementată pe cale legislativă.

Tribunalul Municipiului București s-a pronunțat la data de 28 septembrie 1994. Constatând că nu fusese încă votată nici o lege cu privire la măsuri reparatorii, tribunalul a decis, pe de o parte, ca articolul 3 din Codul civil privind denegarea de dreptate îi interzice să refuze examinarea acțiunii reclamantului, iar pe de altă parte, că este competent să soluționeze o acțiune în revendicare. Instanța a constatat apoi că Decretul nr. 92/1950 prevedea excepții de la naționalizare, care sunt aplicabile în speță. Tribunalul a respins apelul, reținând că Ș.S. nu încetase să fie proprietara imobilului și că reclamantul devenise proprietarul acestuia pe cale succesorală.

17. În absența recursului, decizia a rămas definitivă și irevocabilă, nemaiputând fi atacată printr-o cale ordinară de atac.

18. La o dată neprecizată, Procurorul General al României a introdus la C.S.J. un recurs în anulare împotriva hotărârii definitive din 11 octombrie 1994, cu motivarea că instanța, examinând legalitatea aplicării Decretului nr. 223/1974 privind reglementarea situației unor bunuri, a depășit atribuțiile puterii judecătorești.

19. Prin decizia din 6 decembrie 1995, C.S.J. a admis recursul în anulare, a casat hotărârea din 22 aprilie 1994 și, pe fond, a respins acțiunea în revendicare a reclamantului.

B. Hotărârea Curții din data de 4 martie 2003

20. La 4 martie 2003, Curtea (a doua secție) a statuat că articolul 6 alin. 1 din Convenție a fost încălcat sub aspectul absenței unui proces echitabil și sub aspectul negării dreptului de acces la justiție precum și faptul că acest articol a fost respectat sub aspectul pretenției lipse de independență și imparțialitate a instanțelor interne. În ceea ce privește articolul din Primul Protocol adițional la Convenție, Curtea a stabilit că acesta a fost, de asemenea, încălcat și a obligat statul pârât la restituirea imobilului către reclamant său, în cazul în care restituirea nu va avea loc, la plata unei sume de bani cu titlu de prejudiciu material. Curtea a dispus, de asemenea, ca statul pârât să plătească reclamantului o anumită sumă de bani cu titlu de daune morale. În final, Curtea a decis că sumele menționate vor fi majorate cu o dobândă simplă (de întârziere) și a respins cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru surplus.

C. Fapte aduse la cunoștința Curții ulterior datei de 4 martie 2003

21. Așa cum rezultă din informațiile și din documentele transmise Curții de către Guvern, la data de 3 mai 1981, Ș.S., mătușa reclamantului, a redactat un testament în favoarea lui T.C.F. și T.A. Guvernul susține că, trei ani mai târziu, ignorând existența acestui testament, reclamantul a obținut un certificat de moștenitor care-l desemna ca unic moștenitor la lui Ș.S. Acest certificat i-a permis să aibă, în 1994, calitatea procesuală activă necesară pentru obținerea restituirii bunului litigios în fața instanțelor interne.

22. Conform aceluiași informații, în 1995, T.C.F. și T.A. l-au dat în judecată pe reclamant cu scopul de a obține anularea certificatului de moștenitor al acestuia. Aceștia au susținut că, în baza testamentului redactat de către Ș.S., ei sunt adevărații moștenitori ai lui Ș.S. Reclamantul a formulat cerere reconvențională pentru anularea testamentului susmenționat, întrucât, în opinia sa, consimțământul lui Ș.S. fusese viciat.

23. Prin sentința din 18 mai 1995, Judecătoria Sectorului 2 București a transmis dosarul la Judecătoria Sectorului 1 București, competentă în cauză.

24. La 24 octombrie 1996, instanța a respins acțiunea principală, a admis cererea reconvențională a reclamantului și a anulat testamentul redactat în favoarea lui T.C.F. și a lui T.A.

25. La 29 aprilie 1997, Tribunalul Municipiului București, sesizat cu apelul introdus de T.C.F. și de T.A., a dispus trimiterea dosarului la prima instanță, având în vedere un viciu de procedură.

26. Prin sentința din 23 iunie 1998, Judecătoria Sectorului 1 București a respins din nou acțiunea și a admis cererea reconvențională a reclamantului. T.C.F. și T.A. au introdus apel împotriva acestei sentințe.

27. Prin decizia din 25 noiembrie 1999, Tribunalul Municipiului București a menținut sentința susmenționată.

28. Prin decizia din 20 mai 1999, Curtea de Apel București a admis recursul introdus de T.C.F. și de T.A., a casat decizia Tribunalului și a anulat certificatul de moștenitor al reclamantului. Prin aceeași decizie, Curtea de Apel a respins cererea reconvențională a reclamantului ca neîntemeiată.

Curtea de Apel a statuat că la momentul la care Ș.S. și-a exprimat consimțământul și a dispus de bunurile sale în favoarea lui T.C.F. și de T.A., adică în 1981, consimțământul său era valabil și nu fusese viciat.

Această decizie a fost menținută printr-o hotărâre interpretativă din 8 decembrie 1999 a aceleiași instanțe.

29. La 14 ianuarie 2003, reclamantul a introdus cerere de revizuire a deciziei din 20 mai 1999. La 1 aprilie 2003, Curtea de Apel a respins cererea sa ca inadmisibilă.

Astfel, certificatul de moștenitor de care se preva la reclamantul a fost anulat.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE APLICABILE

30. Dispozițiile legale și jurisprudența internă pertinente au fost menționate în hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Brumărescu împotriva României* (Cererea nr. 28342/95, C.E.D.O. 1999-VII, p. 250-256, alineatele 31-44).

31. Conform articolului 88 din Legea nr. 36/1995 asupra notarilor publici și a activității notariale, "Până la anularea sa prin hotărâre judecătorească, certificatul de moștenitor face dovada deplină în privința calității de moștenitor și a cotei sau bunurilor care se cuvin fiecărui moștenitor în parte."

ÎN DREPT

32. Guvernul român solicită revizuirea hotărârii Camerei din data de 4 martie 2003 (a doua secție) și invocă articolul 80 din Regulamentul Curții, care prevede următoarele:

„1. În caz de descoperire a unui fapt care, prin natura lui, ar fi putut exercita o influență decisivă asupra rezultatului unei cauze deja soluționate și care, la data hotărârii, era necunoscut de Curtea Europeană a Drepturilor Omului și nu putea fi în mod rezonabil cunoscut de o parte, aceasta din urmă poate, într-un termen de 6 luni de la data descoperirii noului fapt, să sesizeze Curtea Europeană cu o cerere în revizuirea hotărârii despre care este vorba.

2. Cererea trebuie să indice hotărârea a cărei revizuire este cerută, să conțină informațiile necesare pentru a stabili dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. 1 al prezentului articol și trebuie însoțită de o copie a tuturor documentelor pe care se sprijină. Cererea și anexele acesteia se depun la Grefă.”

33. Curtea amintește consacrarea, în articolul 44 din Convenție, a principiului conform căruia hotărârile sunt definitive și reafirmă că, în măsura în care ea pune în discuție acest

caracter definitiv al hotărârilor Curții, posibilitatea unei revizuii trebuie considerată ca excepțională. Astfel, cererile de revizuire necesită o examinare riguroasă (conform hotărârilor în cauzele *Pardo împotriva Franței* din 10 iulie 1996 (revizuire - admisibilitate), Culegere de hotărâri și decizii 1996-III, p. 869-870, par. 21 și *Gustafsson împotriva Suediei* din 30 iulie 1998 (revizuire - fond), Culegere 1998-V, p. 2095, par. 25).

Prin urmare, Curtea trebuie să stabilească dacă faptele menționate "ar fi putut exercita o influență decisivă asupra hotărârii în cauza deja examinată", dacă acestea "nu puteau fi cunoscute, în mod rezonabil" de către Guvern înainte de pronunțarea hotărârii inițiale, precum și dacă cererea de revizuire a fost introdusă în termenul legal, în sensul articolului 80 din Regulament.

I. Cu privire la admisibilitatea cererii de revizuire

A. Cu privire la influența decisivă a "faptelor" descoperite

34. Guvernul susține că abia la data de 11 martie 2003, avocatul lui T.C.F. și T.A. a informat autoritățile cu privire la anularea certificatului de moștenitor de care se prevalase reclamantul la momentul introducerii cererii. Guvernul indică apoi procedura inițiată de către T.C.F. și T.A. la 25 aprilie 1995, care s-a finalizat prin decizia din 20 mai 1999 a Curții de Apel București și subliniază faptul că această procedură a fost inițiată/începută înainte de sesizarea Curții de către reclamant.

35. Guvernul consideră că, dacă aceste informații ar fi fost cunoscute de către Curte, ele ar fi avut o influență decisivă asupra hotărârii date în cauză. În opinia Guvernului, faptul că reclamantul nu a informat Curtea cu privire la anularea certificatului său de moștenitor dovedește reaua sa credință.

36. Reclamantul contestă afirmațiile Guvernului privitoare la atitudinea sa, susținând că nu a avut niciodată intenția de "încălca legea și de a aduce atingere intereselor nimănui, cu atât mai puțin intereselor statului român".

El afirmă că a fost singurul succesor legal al lui Ș.S. și singura persoana care a îngrijit-o înainte de deces. În opinia sa, în 1982, la momentul decesului lui Ș.S., aceasta nu avea nici un bun imobil, întrucât statul îi naționalizase bunurile conform Decretului nr. 92/1950. Tocmai în vederea restituirii acestor bunuri, în calitate de unic moștenitor, reclamantul a introdus, după 1990, acțiuni în revendicare. După ce i s-a dat câștig de cauză, el a vândut, la 30 aprilie 1995, una dintre cele două case. Cu privire la cealaltă casă - care constituie obiectul prezentei cereri - reclamantul a sesizat Curtea după recursul în anulare introdus de Procurorul General și după anularea deciziei definitive de restituire a imobilului.

37. Reclamantul susține că, la momentul sesizării Curții, adică la 10 aprilie 1996, el deținea un certificat de moștenitor valabil, întrucât instanțele interne au respins acțiunea lui T.C.F. și a lui T.A. În opinia sa, abia la 20 mai 1999 Curtea de Apel București a admis, prin decizie definitivă, acțiunea în anularea certificatului său de moștenitor.

38. Curtea amintește că, pentru a fi în măsură a aprecia dacă faptele care au determinat cererea de revizuire sunt "de natură a exercita o influență decisivă", așa cum prevede primul alineat al articolului 80 din Regulament, acestea trebuie analizate prin raportare la decizia Curții a cărei revizuire se cere (conform hotărârii în cauza *Pardo împotriva Franței*, citată anterior (revizuire - admisibilitate), p. 869-870, par. 21).

Curtea observă că, urmare a unei proceduri desfășurate în perioada 1995-1999, certificatul de moștenitor al reclamantului a fost anulat, acesta reprezentând actul juridic în baza căruia el putea solicita restituirea imobilului.

39. Cu privire la "influența decisivă asupra soluționării cererii", în sensul primului alineat al articolului 80, Curtea constată că, urmare acestei proceduri, adică începând cu data de 20 mai 1999, reclamantul nu mai avea calitatea procesuală activă pentru a putea solicita restituirea bunului litigios, fapt care ridică probleme serioase în ceea ce privește calitatea sa de "victimă" în sensul articolului 34 din Convenție.

40. Având în vedere aceste împrejurări, Curtea concluzionează că anularea certificatului de moștenitor al reclamantului putea avea o influență decisivă asupra deciziei de admisibilitate adoptate de Curte la 6 iunie 2000, (prima secție), precum și asupra hotărârii din 4 martie 2003.

B. Cu privire la necunoașterea de către părți a "faptelor descoperite"

41. Guvernul afirmă că el nu avea cunoștință despre existența procedurii inițiate în 1995 de către T.C.F. și T.A., statul român nefiind parte în această procedură.

Guvernul subliniază că abia la data de 11 martie 2003, adică după pronunțarea hotărârii, avocatul lui T.C.F. și al lui T.A l-a informat cu privire la faptul că aceștia erau adevărații proprietari ai imobilului, iar nu reclamantul. Guvernul a transmis fotocopia adresei în cauză.

42. Reclamantul afirmă că decizia Curții de Apel București a fost ilegală, motiv pentru care a introdus o cerere pentru revizuirea acesteia, respinsă la 1 aprilie 2003. Reclamantul susține că hotărârea a fost redactată câteva luni mai târziu.

43. Curtea amintește că, în conformitate cu primul alineat al articolului 80 din Regulamentul său, una dintre condițiile cerute pentru admiterea unei cereri de revizuire este aceea că faptul, obiectul cererii, nu a putut fi, în mod rezonabil, cunoscut de către o parte.

44. În privința reclamantului, așa cum rezultă din fotografiile hotărârilor judecătorești depuse la dosar, este evident că el avea cunoștință despre existența acestei proceduri, având în vedere faptul că a participat la dezbateri și și-a susținut cauza.

45. La 17 noiembrie 2003, Curtea a invitat părțile să transmită observații privitoare la posibilitatea cunoașterii, în mod rezonabil, de către Guvernul pârât, a existenței procedurii sus-menționate.

46. În observațiile sale, Guvernul afirmă că nu este vorba despre o simplă omisiune, ci "de o imposibilitate teoretică și practică". Această procedură nu privea decât persoane private, adică pe beneficiarul certificatului de moștenitor (reclamantul) și pe terțele persoane care contestau valabilitatea acestui act (T.C.F. și T.A), statul nefiind parte în această procedură.

În opinia Guvernului, încercarea de a afla informațiile necesare pentru a constata că o procedură de anulare a certificatului de moștenitor al reclamantului este pe rol ar fi putut determina o atingere adusă respectării dreptului la viață privată a acestuia din urmă. Guvernul arată că, la momentul faptelor, informațiile privitoare la cauzele pe rol nu erau informatizate și că nu existau decât "registre alfabetice, de informații și generale". Pentru a afla dacă certificatul de moștenitor al reclamantului era sau valabil, Guvernul ar fi trebuit să verifice registrele sus-menționate, de la data obținerii certificatului de către reclamant (adică 1983) până la data hotărârii Curții (adică 2003). Guvernul afirmă că numărul de pagini care ar fi trebuit verificat este "descurajant" și că, în plus, numele reclamantului este unul destul de comun/des întâlnit, ceea ce ar fi complicat verificarea.

În final, Guvernul solicită Curții să constate că în speță nu este vorba despre o simplă omisiune de a obține informații, având în vedere că existența unei asemenea proceduri nu era cunoscută și nici nu putea fi cunoscută în mod rezonabil de către Guvern.

47. Curtea arată că nu a fost informată, înainte de pronunțarea hotărârii din 4 martie 2003, de existența unei asemenea proceduri și de rezultatul acesteia. În consecință, ea a adoptat hotărârea sus-menționată în baza documentelor și informațiilor de care dispunea la acea dată.

Curtea arată că la momentul faptelor, informațiile privitoare la cauzele pe rol nu erau informatizate și ar fi fost imposibil pentru Guvernul pârât să facă verificări printre zeci de registre, având în vedere că nu există nici un indiciu care să permită a se presupune că valabilitatea actului juridic al reclamantului era pusă în discuție. Curtea observă, de asemenea, că a fost vorba despre un litigiu între persoane private și că statul român nu a fost parte în litigiul sus-menționat.

Pe de altă parte, Curtea arată că reclamantul, care a fost parte timp de peste șapte ani în procedura privind certificatul sau de moștenitor, era în măsură să informeze Curtea cu privire la acest aspect, dar ca a omis cu bună știință să o facă.

48. În aceste condiții, Curtea concluzionează că Guvernul român nu putea "în mod rezonabil" să cunoască existența acestor fapte (conform primului alineat al articolului 80 din Regulament).

C. Cu privire la termenul cererii în revizuire

49. Guvernul afirmă că abia la data de 11 martie 2003, Agentul guvernamental a fost informat de către avocatul lui T.C.F. și al lui T.A. cu privire la anularea certificatului de moștenitor al reclamantului. El a transmis fotocopia acestei adrese.

50. Reclamantul nu a transmis observații cu privire la acest aspect.

51. Curtea notează că, prin adresa din 11 martie 2003, avocatul lui T.C.F. și al lui T.A. a informat Guvernul cu privire la anularea certificatului de moștenitor al reclamantului. Ea observă, de asemenea, că, la 4 septembrie 2003, după ce a întreprins demersuri pentru a se informa relativ la această procedură, Guvernul a introdus prezenta cerere de revizuire.

Curtea concluzionează că cererea în revizuire a Guvernului a fost introdusă în termenul de șase luni, prevăzut de primul alineat al articolului 80 din Regulament.

52. Astfel, Curtea apreciază că au fost respectate condițiile prevăzute de primul alineat al articolului 80 din Regulament.

În consecință, cererea în revizuire a Guvernului este admisibilă.

II. Cu privire la temeinicia cererii în revizuire

53. Inițial, reclamantul a afirmat că refuzul Curții Supreme de Justiție, exprimat în decizia din 6 decembrie 1995, de a recunoaște instanțelor judecătorești competența de a se pronunța asupra unei acțiuni în revendicare, precum și lipsa imparțialității și independenței acestei instanțe sunt contrare articolului 6 alin 1 din Convenție. Reclamantul a susținut, de asemenea, că decizia C.S.J. a adus atingere dreptului la respectarea bunurilor sale.

54. Guvernul invocă lipsa calității de victimă a reclamantului, în sensul articolului 34 din Convenție. El amintește că, pentru ca un reclamant să se poată pretinde victimă, în sensul acestui articol este necesară existența acestei calități atât la momentul introducerii cererii, cât și în cursul procedurii în fața Curții. Guvernul invocă și cauza *Ponova împotriva României* (decizie, nr. 29972/96, 30 aprilie 2002).

55. Curtea amintește că, în conformitate cu jurisprudența sa constantă, prin "victimă" articolul 34 desemnează persoana direct afectată de actul sau omisiunea litigioasă, încălcarea Convenției putând fi constatată chiar în absența prejudiciului și că, pentru ca o persoană să se poată pretinde victimă a unei încălcări, ea trebuie să aibă această calitate atât la momentul introducerii cererii, cât și în cursul procedurii în fața Curții (conform deciziei Comisiei din 13 noiembrie 1978 în cauza *Preikhsas împotriva Germaniei*, nr. 3420/87, Decizii și Rapoarte 16, p.5; decizia Ponova, citată anterior).

56. În speță, obiectul cererii astfel cum a fost introdusă inițial de către reclamant, a fost anularea, prin decizia din 6 decembrie 1995 a C.S.J., a unei hotărâri definitive care îi recunoștea calitatea de proprietar al bunului litigios (a se vedea paragrafele 18 și 19). Așadar, se poate constata că la momentul introducerii prezentei cereri, reclamantul se putea pretinde victimă, în sensul articolului 34 sus-menționat.

57. Curtea notează totuși că, prin decizia din 20 mai 1999, Curtea de Apel București a anulat certificatul de moștenitor de care se prevala reclamantul.

58. În consecință, Curtea arată că, începând cu această dată, având în vedere ca a fost constatată valabilitatea testamentului redactat în favoarea lui T.C.F. și a lui T.A., reclamantul a pierdut calitatea de moștenitor al mătușii sale, precum și dreptul de a i se transmite bunurile.

59. În aceste condiții, Curtea consideră că, începând cu data de 20 mai 1999, reclamantul nu mai are calitatea necesară pentru a-și susține cauza în fața sa și nu se poate, deci, pretinde victimă a unei încălcări a drepturilor sale, în sensul articolului 34 din Convenție.

60. Prin urmare, cererea este incompatibilă *ratione personae* cu dispozițiile Convenției și trebuie respinsă conform articolului 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE:

1. Declară admisibilă cererea de revizuire a hotărârii din 4 martie 2003, formulată de Guvernul pârât;

2. Declară inadmisibilă cererea nr. 31551/96 a domnului Stoicescu;

3. În consecință, revizuieste, în totalitatea sa, hotărârea din 4 martie 2003.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 21 septembrie 2004, în aplicarea articolului 77 alineatele 2 și 3 din Regulamentul Curții.